

IK ZAL WATER GIETEN - R.M. Mc Cheyne

„Want Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten en Mijn zegen op uw nakomelingen. En zij zullen uitspruiten tussen in het gras, als de wilgen aan de waterbeken.” (Jesaja 44 : 3, 4).

Deze woorden beschrijven een tijd van vernieuwing. Er zijn geen woorden in de Bijbel, die vaker in mijn hart en vaker op mijn tong zijn dan deze, sedert ik onder u mijn dienstwerk aanvaardde. En nochtans, hoewel God, sedert de eerste dag, zich niet aan ons onbetuigd gelaten heeft, heeft Hij nooit deze belofte vervuld. Ik heb die belofte heden tot mijn onderwerp gekozen, opdat wij ze meer van nabij zouden beschouwen en ze de Heere dringend zouden opdragen. Want evenals Rutherford zegt: „Mijn getuigenis is daar te boven, dat Uw hemel als twee hemelen voor mij zullen zijn en de zaligheid van U allen als twee zaligheden voor mij.”

1. Wie is de oorsprong van een werk van de genade? Het is God: „Ik zal gieten.”

1. Het is God, die een werk van onrust en begeerte begint in dode zielen. Zo staat er in Zach. : 10: „Ik zal de Geest der genade en der gebeden uitstorten; en zij zullen Mij aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en rouwklagen.” En zo is de belofte in Johannes 16 : 8, 9: „En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, omdat zij in Mij niet geloven.” zo ook in Ezech. 37 : 9: „Gij Geest! kom van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.” Indien enigen van u ontwaakt zijn, zodat u op uw borsten slaat, is het God, ja God alleen, die dit gedaan heeft. Indien wij een tijd zien dat er in onze huisgezinnen leven ontstaat, dat kinderen aan hun ouders en ouders aan hun kinderen, de mensen aan hun leraars vragen: wat moeten wij doen om zalig te worden? Als er ooit een tijd komt, waarvan de heer Edwards spreekt, dat er nauwelijks in de hele stad één mens onbekommerd bleef over de dingen van de eeuwige wereld, zie, dan moet God de Geest uitstorten. „Ik zal gieten.”

2. Het is God die het werk voortzet. Hij leidt de opgewekte zielen tot Christus. „Ik zal mijn Geest uitgieten over alle vlees, en het zal geschieden, al wie de naam des Heeren zal aanroepen, zal behouden worden.” (Joël 2 : 28 en 32). En wederom in Johannes: „Hij zal de wereld overtuigen van gerechtigheid.” Indien wij ooit zien dat zielen vluchten als een wolk en als duiven tot Jezus Christus, als wij ooit zullen zien dat vele ouders vluchten naar die vrijstad, als wij ooit zien dat ouders zich verheugen over hun kinderen als wedergeborenen, dat mannen zich verblijden over hun vrouwen en vrouwen over haar mannen, dan moet God de Geest uitgieten. Hij is het begin en het einde van een werk van de genade: „Ik wil uitgieten.”

3. Het is God, die Zijn volk vermeerdert. U herinnert uit Zacharias 4, hoe de olijfbomen de gouden kandelaars van olie voorzagen, zij gaven de gouden olie van zich. Als er weinig olie is, branden de lampen duister; als er veel olie is, beginnen de lampen te flikkeren. Ach! indien wij het ooit mochten zien hoe u, die kinderen van God bent, grotelijks vermeerdert wordt, dat uw harten vervuld worden met vreugde en uw lippen met lof; indien wij u ooit zien groeien als wilgen aan de waterbeken,

vervuld met al de volheid Gods, dan moet God Zijn Geest uitgieten Hij moet Zijn Woord vervullen; want Hij is de Alfa en de Omega, het begin en het einde van een werk van genade: „Ik wil uitgieten.”

Eerste les. Bouw niet op uw leraars alsof van hen het werk van de genade komt. God heeft veel eer gegeven aan Zijn dienaren, maar het staat niet aan hen de Geest uit te gieten. Hij houdt dat in Zijn eigen hand: „Ik wil uitgieten.” „Het is niet door kracht of geweld, maar door Mijn Geest, spreekt de Heere der Heirscharen.” Helaas! wij zouden weinig hoop hebben, als het van de leraars afhing, want waar zijn nu uw helden? God is heden zo machtig als Hij het op de Pinksterdag was; maar de mensen hebben veel op met hun leraars, en niets met God. Zolang als u op uw leraars ziet, kan God niet uitgieten; want dan zou u zeggen dat het van mensen kwam. Ach! laat de mens los, wiens adem is in zijn neusgaten. Wij worden in deze tijd tot in het stof vernederd. In hoeveel gemeenten van Schotland heeft de Heere getrouwe mannen verwekt, die dag noch nacht ophouden ieder met tranen te vermanen! En nochtans zijn de hemelen als koper en de aarde als ijzer. Waarom? Juist, omdat uw oog is op de mens en niet op God. O, zie van de mens af tot Hem, en Hij zal uitgieten; en Hem zal alle heerlijkheid toekomen.

Tweede les. Heb een goede hoop van de opwekking in onze dagen.

Derde les. Leer dat wij er om moeten bidden. Wij prediken dikwijls om anderen op te wekken, maar wij moesten er meer voor bidden. Het gebed is krachtiger dan de prediking. Het gebed geeft aan de prediking al haar kracht. Ik heb opgemerkt dat enige Christenen zeer bereid zijn om hun leraars te berispen en over hun prediking te klagen over hun lauwheid, hun ontrouw. De Heere behoedde mij dat ik ooit de ongetrouwe prediking, de lauwheid en de doodsheid in een gezant van Christus zou verdedigen. Maar ik vraag: waar ligt de blaam van de ontrouw, waar anders dan in het gemis aan getrouwe gebeden? De handen van Mozes zouden gevallen zijn, indien zij niet door zijn getrouw volk waren ondersteund. Komt dan, worstelaars met God, u die de ladder Jakobs beklimt, u die evenals Jakob worstelt, worstelt met God, opdat Hij Zijn woord moge vervullen: „Ik wil uitgieten.”

II. God begint met dorstige zielen. „Ik zal water gieten op de dorstigen.”

1. Ontwaakte mensen. Er zijn dikwijls zielen, die lange tijd onder de levendmakende God geweest zijn. God heeft hen in onrust gebracht, maar niet in vrede. Hij heeft ze in de wildernis neergezet, en daar dwalen zij rond, zoekende naar frisse wateren; maar zij vinden ze niet. Zij dwalen van berg tot heuvel, rust zoekend en ze niet vindend, zij gaan van bron tot bron, zoekend naar een druppel water om hun tong te koelen, zij gaan van leraar tot leraar, van sacrament tot sacrament, openend hun mond en bezwaard zuchtend; nochtans vinden zij geen vrede. Deze zijn dorstige zielen. Nu, het is een aangename gedachte dat God begint met dezulken: “Ik zal water gieten op de dorstigen.” De gehele Bijbel toont aan, dat God een bijzondere tederheid bezit voor hen, die dorstig zijn. Christus, die het uitgedrukte beeld van God is, heeft een bijzondere liefde voor hen: „De HEERE HEERE heeft mij een tong der geleerden gegeven, opdat ik weet met de moede een woord ter rechter tijd te spreken.” (Jesaja 50 : 4). „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven.” „Zo iemand dorst, laat hem tot Mij komen en drinken.” Velen van Zijn

leringen strekten om de harten dier beladen zielen te winnen. De vrouw, die alles aan de medicijnmeesters had ten koste gelegd en niet beter was geworden, maar veeleer erger, raakte niet zodra de zoom van zijn kleed aan of zij werd genezen. Een ander riep Hem na: „Heere, help mij,” nochtans antwoordde Hij niet een woord; maar ten laatste zeide Hij: „O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt.” Een ander was achttien jaren gebogen; maar Jezus leidde Zijn handen op haar, en ogenblikkelijk was zij recht.

Dorstige zondaar,

1ste. Dit wil Jezus voor u doen: „Ik wil water gieten op de dorstigen.” Geloof alleen dat Hij gewillig en daartoe in staat is, en het zal geschieden.

2e. Leer dat het van Zijn hand moet komen. Tevergeefs wendt ge u tot andere geneesheren; u zult niets beter, maar veeleer erger worden. Wacht op Hem; kniel voor Hem neder, aanbid Hem, en roep: „Heere, help mij!”

3e. O, verlangt naar die tijd van de vernieuwing, opdat vermoeide zielen tot rust komen. Als wij op de alledaagse weg voortgaan, zullen deze beladen zielen vergaan en troosteloos in het graf zinken. Sta op en worstel met God, opdat ook Hij moge opstaan en Zijn Woord vervullen: „Ik zal water gieten op de dorstigen.”

2. Dorstige gelovigen. Alle gelovigen moesten dorstig zijn; helaas! het zijn er slechts weinige.

Kentekenen:

1ste. Veel dorst naar het Woord. Wanneer twee reizigers door de woestijn gaan, kunt u weten wie hunner dorstig is, namelijk hij, die altijd naar bronnen uitziet. Hoe blijde was Israël toen het te Elim kwam, waar twaalf waterputten en zeventig palmbomen waren! zo is het ook met dorstige gelovigen; zij beminnen het Woord, het gelezen en gepredikte Woord zij dorsten er hoe langer hoe meer naar. Is het zo met u, lieve gelovige broeders? Lange tijd geleden was het zo in Schotland in gebruik. Dikwijls nadat de zegen was uitgesproken, wilde het volk niet uiteen gaan, totdat het meer gehoord had. Ach! kinderen van God, het is een vreselijk teken weinig dorst bij u op te merken. Het verwondert mij niet als de wereld van onze bijeenkomsten van de prediking en van het gebed wegblijft; maar ach! wanneer u dat doet, ben ik stom mijn ziel zal in verborgen plaatsen wenen wegens uw hoogmoed. Ik zeg, God verhoede, dat wij eerlang geen hongersnood hebben naar het woord Gods.

2e. Veel gebed. Wanneer een klein kind dorstig is naar de moederborst, zal het niet zwijgen. Veel minder zal dit een kind van God doen, dat dorstig is. Dorst zal u leiden naar de geheime bron, waar u in het verborgen die levende wateren zult drinken. Het zal u leiden tot de gemeenschap van het gebed. Als de stad gebrek aan water had, en ieder mens de dorst op het aangezicht te lezen stond, dan zou u wel bij elkaar komen en raadplegen en helpen om nieuwe putten te graven. Welnu, de stad heeft gebrek aan genade, zielen vergaan wegens gebrek en uzelf kwijnt. O, kom toch samen om te bidden. „Indien er twee van u samenstemmen op de aarde, over enige zaak die zij zouden mogen begeren, die zal hun geschieden van Mijn Vader, die in de hemelen is.” (Matth. 18 : 19).

3. Een begeerte om op te wassen in de genade. Enige mensen vergenoegen zich als zij tot Christus gekomen zijn. Zij vallen achterwaarts als het ware in een gemakkelijke stoel, zij vragen niet meer, zij wensen niet meer. Dit moet niet zo zijn. Indien u dorstige gelovigen bent, dan zult u zowel de zaligheid zoeken na de bekering als voor die tijd. „Vergetende hetgeen achter is, en strekkende tot hetgeen voor is, jaag naar het wit tot de prijs van de roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.” (Fil. 8 : 14). Aan dorstige zielen. Lieve kinderen, ik zie uit naar de eerste druppelen van de genade onder u, als een antwoord op uw gebeden om uw dorstige monden te vullen. O ja, Hij zal uitgieten. „Ik, de Heere, zal een wijngaard van rode wijn doen zijn. Ik zal die behoeden, alle ogenblikken zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag.” (Jesaja 27 : 2, 3). „Gijlieden zult water scheppen uit de fonteynen des heils.” (Jesaja 12 : 3).

III. God giet stromen uit op het droge. Het droge stelt degenen voor, die dood zijn door de zonden en misdaden. Zo ook als u de grond gezien hebt in een droge zomer, geheel verschroeid en droog, gespleten en open; nochtans roept hij niet tot de wolken om te vallen; zo is het met de meesten in onze gemeenten. Zij zijn allen dood en dor, verschroeid en verwelkt, zonder een gebed om genade zonder zelfs een begeerte daarnaar. Nochtans, wat zegt God? „Ik zal stromen op hen gieten.” Merk op:

1. Zij bidden niet. Ik geloof dat er velen zijn in onze gemeenten die geen gewoonte maken van het verborgen gebed, die, noch in hun binnenkamer, noch in de verborgen schaduw ooit hun hart voor God uitstorten. Ik geloof dat er velen op weg naar de hel zijn, die nooit iets dergelijks gezegd hebben als: „God wees mij zondaar genadig.” ach! deze zijn het droge. O, het is treurig te denken, dat de zielen, die het dichtst bij de hel zijn, juist die zielen zijn, welke het minst bidden om ervan verlost te worden.

2. Zij jagen niet naar een werk van de genade in hun zielen. Ik geloof dat velen van u heden tot het huis Gods zijn opgegaan, die liever huis, gezin en vrienden wilden verliezen, dan dat er een werk van genade in uw hart gedaan werd. Niets zou u zo zeer verschrikken dan de gedachte dat God van u een biddend Christen maakte. Ach, u bent het droge; u hebt de dood lief.

3. Zij die nooit de prediking bijwonen. Ik heb de verklaring van bekommerde zielen vernomen, dat zij nooit in geheel hun leven een prediking hadden gehoord, totdat zij ontwaakt waren, dat zij regelmatig gedurende die tijd aan iets anders dachten. Ik geloof dat het zo met velen onder u gaat. U bent het droge. Wat wil God op u uitgieten? Stromen van toorn? Nee, stromen van genade stromen; des Geestes; stromen van zegen. O, de genade Gods zij gaat alle verstand te boven. U verdient de stroom, die over de wereld van de goddelozen kwam; maar Hij biedt stromen van zegen aan. U verdient de vuurregen van Sodom; maar, zie, Hij biedt stromen van zijn Geest aan.

Eerste les. Leer hoeveel belang u er in moet stellen, dat er in onze dagen een werk van de genade geschiedt. U bent juist de personen, die geen belang stelt in een levende prediking, die spot met bidstonden, en lacht over het verborgen gebed; en nochtans

bent u juist de personen, wie dit het meeste aangaat. Ach! arme dorre zielen, u moest de eersten zijn om te roepen om levende leraars, u moest de Christenen rondgaan en, op gebogen knieën, ze smeken om op onze bidstonden te komen. Gij, meer dan al de anderen, moest wachten op de vervulling van dit woord; want als het niet geschiedt, och! wat zal er dan van u worden? Arme dode, dode zielen, u kunt niet voor uzelf bidden! Een voor een gaat u een droevige eeuwigheid tegemoet.

Tweede les. Leert, Christenen, te bidden om stromen. Het is Gods woord Hij legt het in uw mond. O, bidt niet om droppels, als God stromen aanbiedt. „Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen.” (Psalm 81 : 11).

IV. Gevolgen.

1. Verloste zielen zullen zijn als gras. Zij zullen uitspruiten als het gras. Zo in Psalm 72 : 16: „Die van de stad zullen bloeien als het kruid van de aarde.” Velen zullen ontwaakt, velen verlost zijn. Heden ten dage is het volk van Christus als een enkele lelie tussen vele doornen; maar in een tijd van genade zullen zij zijn als het gras. Tel de grashalmpjes, die in de heldere zonneschijn na de regen ontspruiten; zo zal het volk van Christus zijn. Tel de dauwdroppels, die uit de baarmoeder van de morgen opkomen, schijnende als diamanten in de morgenzon; zo zal het volk van Christus zijn in de dag van zijn kracht. Tel de sterren, die aan het zwarte kleed van de nacht flikkeren; zo zal Abrahams zaad zijn. Tel het stof van de aarde; zo zal Israël zijn in de dag als de Geest uitgestort is. O, bidt om de uitstorting des Geestes, wees mannen des gebeds, opdat er velen in onze dagen mochten opgewekt worden en Hem een zegen noemen.

2. Gelovigen zullen uitspruiten als wilgen. Er is niets treurigers in onze tijd dan het gebrek van wasdom onder de kinderen Gods. Zij schijnen niet voort te komen. Zij schijnen niet in de loopbaan te lopen. Als ik dit jaar met verleden jaar vergelijk, helaas! waar is het verschil? Dezelfde lautheid dezelfde koelheid; ja, ik vrees zelfs grotere kwijning in Goddelijke dingen. Hoe verschillend zal het zijn als de Geest is uitgestort! Zij zullen uitspruiten als wilgen. U hebt de wilg gezien, hoe hij groeit, hij houdt niet op, dag en nacht groeit hij altijd voort, schiet altijd nieuwe takken uit. Snijdt hem af, hij spuit weer uit. Ach! zo zou het met u zijn, lieve Christenen, als er een stroomtijd des Geestes was, een dag van Pinksteren.

1ste. Dan zou er minder bezorgdheid zijn om uw zaak en uw dagelijks werk, maar meer liefde van het gebed en lofzangen.

2e. Er zou meer verandering zijn in uw hart, overwinning van de wereld, van de duivel en des vleses. U zou uitspruiten en van de wereld gescheiden worden.

3e. In droefheid; u zou opwassen in liefelijke onderwerping, nederigheid, zachtmoedigheid. Er was een tijd in Schotland toen de sabbatdagen dagen van wasdom waren. Hongerige zielen kwamen tot het Woord en gingen heen, vervuld met blijde boodschap. Zij kwamen als Martha en gingen heen als Maria. Zij kwamen als Simson, toen zijn haarlokken geschoren waren en gingen heen als Simson, toen zijn haarlokken gegroeid waren.

Toepassing.

„Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren.” O, er is geen grotere vreugde dan als een gelovige ziel zich geheel aan God geeft. Dit is altijd het geval geweest in tijden van verlevendiging. Zo was het op Pinksterfeest. Allereerst gaven zij zich geheel over aan de Heere. Zo was het met Boston, en Doddridge, en Edwards, en al de heilige mannen vanouds. „Ik ben deze dag voor God geweest,” zegt Edwards, „en ik heb mezelf, alles dat ik ben en heb, aan God overgegeven. Ik kan niets meer van mijzelf eisen van mijn verstand, mijn wil, en mijn genegenheden. Ook heb ik geen recht op deze tong, deze handen, deze voeten, deze ogen, deze oren. Ik heb mij zuiver weggegeven.”

O, mocht u de vreugde kennen van uzelf geheel weg te geven. U kunt u niet bewaren. O, beproef het deze dag en geef u geheel aan Hem over. Leg u in Zijn hand. Kinderkens, o mocht u worden als de knaap die zei: „ik ben geheel Gods jongen, moeder!” Schrijf op uw hand: „Ik ben des Heeren.”

St. Pieterskerk, 1 juli 1838.